

slappe Forholdsregler med Hensyn til Borttagelsen af Sten, Sand, Grus og Ler. Det forekommer mig, at den ærede Ordfører selv var inde paa at anerkende Betydningen af det naturlige Værn, da han nævnedé, at han fandt det overordentlig rimeligt, at man lige over for Havneanlæg og Fyr ved Lov af 13de April 1855 tog særlige Forholdsregler. Er det nemlig af Betydning for et Havneanlæg og et Fyr, at der ikke bliver borttaget Sten rundt omkring paa Forstranden, er det selvfølgelig ogsaa af Betydning for vedkommende Jordejer, at hans Kyst ikke bliver underskaaret derved, at det naturlige Værn bliver borttaget. Naar den ærede Ordfører dernæst udtalte, at han ikke fandt, at en Sum som 300 Kr. var for meget forlangt, naar en Jordejer vilde opnaa denne Begunstigelse, idet de Sten, som bleve liggende, maaske repræsenterede en Værdi af langt over 300 Kr., vil jeg dog dertil sige, at dette Raisonnement halter noget. Lodsejeren opnaar nemlig ikke at kunne tage denne Værdi af 300 Kr. i sin Besiddelse, tværtimod, den ærede Ordfører og jeg ere enige om, at Bestemmelsen i Lov af 23de Januar 1862 bør overholdes. Han opnaar kun, at Værdien skal ligge hen som en Beskyttelse for Kysten, og det kan dog nok være, at i disse trange Tider for Agerbruget vilde ikke mange af Agerbrugerne — det vil den ærede Ordfører dog vist indrømme — have 300 Kr. liggende hvert 5te Aar til den Fornøjelse at faa sin Forstrand fredlyst. Jeg tror, at det vil spille en ret betydelig pekuniær Rolle for mange Lodsejere, at de hvert 5te Aar skulle afholde disse store Bekostninger. Hermed skal jeg slutte, idet jeg gentager over for den ærede Ordfører, at jeg er villig til nærmere Forhandling, men at jeg ikke uden at blive overbevist om, at det gaar an at give friere Lovbestemmelser paa dette Omraade, tør gaa med til en saa væsentlig Forandring i den bestaaende Lovgivning, som den ærede Ordfører har anbefalet.

J. Hage: Den højtærede Minister var tilfreds med, at Forslaget gik ud paa at der skulde etableres offentlige Politisager. For mig er denne Bestemmelse af saa stor Betydning, at jeg maaske derfor har set lidt for midt paa de enkelte større eller mindre Mangler, som hæfte ved Lovforslaget. Jeg tilstaar, at jeg anser det for meget vigtigt at faa indført en saadan Bestemmelse, og det vil jo næppe ske, uden at der bliver gjort nogle Indrømmelser til det fri Fiskeri fra anden Side. Saaledes

som Forholdet er nu, er den enkelte Ejer meget uheldig situeret, naar han vil jage de Røvere — om jeg saa maa sige — bort, som komme for at borttage Sten trods Lovens Forbud. Hvor megen Ret Ejeren end har efter Loven, kan han meget vanskelig faa fat i de Folk, som fiske Sten op. Selv det kongelige Statsskovvæsen har i mange Tilfælde opgivet at faa Stenfiskerne forjagede. Der vanker ofte drøje Hug, det maa de udsætte sig for, de opnaa i Reglen ikke noget Resultat. Det vil derfor være en Sag af stor Betydning at faa det gjort til offentlige Politisager. Jeg er for mit Vedkommende villig til at gøre Indrømmelser, naar blot denne Bestemmelse kan komme ind, og det glæder mig, at den højtærede Minister anerkendte Betydningen af denne Bestemmelse. Jeg tilstaar, at jeg ser ikke saa mørkt som den højtærede Minister paa de Grænser, der ere satte. De ere maaske, som jeg sagde første Gang, jeg havde Ordet, satte lidt for liberalt over for Stenfiskere, men det, at der overhovedet bliver sat en Grænse, tror jeg vil have en betydelig praktisk Fordel. Dette, at der nu for de forskellige Ejendomme er helt forskellige Grænser, og at der skal skrives paa en Pæl, som i Reglen er forsvunden kort Tid efter, er uheldigt, thi saa er der ingen, der ved ud eller ind. Det vilde derimod være en Fordel for alle Parter, naar der bliver sat en bestemt Grænse, saaledes at Stenfiskerne ikke skulde kunne anføre til deres Undskyldning, at de ikke have set Mærket, selv om det ogsaa har været der. Det er tit vanskeligt at komme efter, om det er bona eller mala fide, hvormed de arbejde, men derfor lægger jeg Vægt paa at komme til en praktisk brugelig Grænse, og jeg kan ikke se, at 4 Fod er saa overordentlig uheldig valgt. Sten, der ligge paa to Alens Dybde, og som skulde gøre Nytte ved at bryde Bølgerne, maa være af ret betydelig Størrelse, og komme vi uden for 4 Fods Kurven, er der ganske vist enkelte store Sten, eller Stenrev, som kunne have deres Betydning i saa Henseende, men det væsentligste — man kan jo ikke opnaa alt i Retning af Beskyttelse — vil dog opnaas, forekommer det mig, ved en Grænse af 4 Fod, naar man saa til Gengæld for de enkelte Steders Vedkommende, hvor det er nødvendigt, kan faa Grænsen udvidet baade for de 4 Fods Vedkommende og for de 100 Alen. Lovforslaget omtaler imidlertid kun dette sidste. Om det i øvrigt er praktisk at vælge 100 Alen, ved jeg ikke, jeg ser ikke nogen Vanskelighed ved maaske at